

V tichém domě

Pars prima

Není ráj. Natož zde,
na této Zemi.

Štěstí je pouze formou intoxikace:
sebeklam, chiméra, fikce.
Život není za zásluhy,
nikdo žít nezasluhuje, ani umřít.
Na požitky nezahrnuje nárok,
život k dosahování není blahobytu.
Kdy za pozlátko zaměnili jsme život?
Pravdu za plný břich?
Odporné kompromisnictví
a oplzlý pragmatismus
z lidí bastardy činí,
již den co den obelhávají sebe
a tváří se blaženě.

V napuchlých městech
v stáda se hromadí,
aby všichni stejně na tom byli
a v těch druhých
potvrzení se viděli.
Hluk dělá každý,
aby jeho slyšet bylo jméno,
jež přeci jen pro náhrobní je kámen.

*

Na lidi-li nadáváš,

přeci v obrovské musíš je mít lásce,
že za to ti stojí,
že o ně se staráš.

Kdo o to však stojí?

Na jejich-li sáhneš idoly,
se zlou se potážeš a s odporem.
Nikdy o pravdu nejde.

*

Stromů barví se koruny,

jež chladná rozeznívá ruka větru.

Jako první vzdává to listí.

Příliš krátké pro tolik síly máme slovo,
tak jako skoro pro vše.

Ptáci poklid čeří obzoru,

na jehož vlnách

koráby plynou oblak

těhotných zeboucím deštěm,

jímž vředná obloha hnisá.

Snad jen barvy tlejícího listí

jakousi útěchu skýtají,

avšak přeci jde o tlení a zmar,

tak jak smrt utěšit může?

*

Pravil Mistr:

Oblé se pohybuje,
jelikož nemůže se nepohybovat.
Hranaté stojí,
jelikož nemůže nestát.
Mnoho toho ještě pravil Mistr.

Starý generál vyplachuje si uši,
nezdárná manželka marně
z prachu sbírá vodu,
opilý génus - prý z Nebe
zapuzený bůh - ve vodě
obraz chytá lunny,
místo u dvora aby šaška dělal.
Zatímco v komnatách
jídlo hnije a kysne,
po cestách v závějích
hlady chcípají lidé.

Všude jen slova,
že nikdy není nástroj ušlechtilý muž,
ale nakonec jen ostré počítají se lokty.
Před dům pět vysadit jív,
v kuchyni se smíchem zametat drobky,
před vrátky přítele se obrátit
a domů zas bez jediného jít slova:

To neplatí o nás.
Ti lidé skutečně žili,
co činíme my, těžko říct.

Ale život to není.

*

Ráj není. Marně
pro sebe hledáme ostrov,
kde pouze podle našeho
vše bylo by přání.
Tato nám nestačí již Země,
jinam svou rozptýlit
chceme bídu a hnus,
které za výtobytky
a požehnání máme,
ne-li rovnou za obraz boží,
jemuž klanět se nepřestáváme.

Asi to tak má být,
vždyť mnoho lžou básníci.
Útěchy žádné nepřinášíš slovo,
tak jakou, básníku, odměnu čekáš?
A rady nevíš-li si,
o chlípnosti počni řeč,
to zabere vždy a dokonce
vážnost a uznání přináší.

O básnících zda to bylo,
že člověk stínu je pouhým snem?

*

A třeba je svět dobrý
a všechno má smysl,
byť věřit tomu nechceš.
Vše děje se nutně
a jinak být nemůže,
a proto dobře se tak děje
a moudře. Slova
v ústech hořknou,
vyslovit-li to máš.

Ale: musíš. Jinak
žít smysl nemá,
natož oběti přinášet.
Smysl třeba si vymyslet,
i kdyby nebyl skutečně žádný.
*

Pravil šejtan:

O, slyšte, osudem stíhaní,
temnotou zrození, slyšte,
vy smrtelní, již jako písek
přesypáte se pouštní.

O smrt jednou žadonit budete,
když poznáte, že těmi nejste,
za které se máte,
že nic není, pro co žili byste.

Slyšte, jen slyšte, vy slepí, spící!
Horkem rozpukají rty
a kdo svlaží vám je?
Vítr rozdrásá tvář
a kdo balzámem ji natře?
Zář vypálí zrak
a kdo tmou povede vás?

Nikdo tu není,
jen vzdálené hlasy za obzorem,
jenž hvězdami se halí
jako neprůsvitným křídlem,
za nímž tajemství se skrývá.
Hlasy číst lze z tváří, očí,
z mlčení i z úst,
kdo ale zmůže,
v nenávist aby neupadl?

O, slyšte, slyšte, vy prokletí!
Vy to jste, ne my.

Šanci máte poslední!

*

Na světě nejsme,
svobodní že bychom byli,
nýbrž proto, že svobodní *nejsme*.
Jen omezené máme možnosti,
k nimž determinováni jsme
a pouze to chceme,
co dávno přijali jsme již
a co nás pudí.
To je ta naše slavná svoboda,
v níž vynucené je vše.
Pak dobro není ni zlo,
leda prázdná slova.

Úzká, uzoučká
do nitra cesta, již mnohými
zatarasujeme si předsudky.
A *Mýto Setkání* nikde.
Ani přítel, jenž
průvodcem by byl.

V podsvětí i v pekle
průvodci se to hemží,
avšak kde *tady na Zemi* jsou?
*

*Smývá déšť prach Země,
kanály špínou plní a kalem.
Krysy z děr vyhání,
lidí v doupata žene.
Z mokrých těl vzlíná pach,
z lesů vlhký dým.
Kolik padne stromů,
aby páchnoucí zahřála se těla?
Nějak divně spravujeme Zem.*

Co jsme to my lidé vlastně zač?

*

Pravil blázen:

Vystřel si z blázna!
Zbraň blázna nezraní žádná,
terč jediná nezasáhne střela,
neboť loď plná bláznů
pouhý je přelud!!!

*

Do morku kostí

zahryzává se smutek,
že moudrost je pošetilost,
že ušlechtilost je bezohlednost,
že milost je křivda.

Je moudré strasti snášet,
nebo bránit se silou?
Obojí špatně.

Cokoliv ospravedlnit potřebuje
a zdůvodnit, nemá být
a pouhým je zdáním,
jemuž - proč však? -
nejvyšší a jedinou
přířkneme skutečnost.

Lod' bláznů, fůra sena.

*

Odkud víš to všechno?

U druhých útěchu hledáš
a sám neposkytuješ žádnou.
Na pravdu lidé stavěni nejsou.
Lze ji mít stejně,
jako míváme horečku.

Zlo není jen absence dobra,
zlo v žilách koluje lidí,
je přirozeností naší.
Zlo chceš-li skončit,
člověka musíš skončit.

Peklo nejsou ti druzí -
to jsi *ty*!!

*

Vše má cenu,
je bezcenné.

Vše má práva,
je zneužívané.

Vše má začátek,
je u konce.

Ve šťastné věříme vyústění,
ale tohle bez zpáteční jízdenky
je cesta. Nežijeme
snad jako v kómatu?

Pak bdění musí být jinde,
je-li vůbec....
*

Pravil Zarathustra:

Co bylo bys, slunce,
bez těch, jimž denně vycházíš?

Přetéká pramen,
jenž vlastní trpí plností,
honem, poháry nastavte.
Zdatnost, jež podarovává.

Hada překousni v ústech
a daleko vyplivni - ty to jsi!

Svou nejtíší každý má hodinu,
v níž na holubích nožkách
nejtěžší přicházejí myšlenky,
na nichž ztroskotá každý.

Že všechna touha hlubokou,
hlubokou chce věčnost.

*

Zapomenout se,
zapřít sebe,
vyvanout.
Ani popel nezanechat.
Ani vzpomínku.
Za blázna budeš,
za chorého, běda!
K životu slabý,
pro smrt zbabělý,
v básních jen sténáš.
Symboly neobestírají svět,
tajemství neoblaží žádná.
Na kostru obnažena je skutečnost,
každá věc i anděl má jméno
a pevně stanovené místo,
co smí a co nesmí.
Víme vše, dokážeme vše.
A.....?
....nic.
*

David prakem, já lukem!

Volnost. Oproštění.
Lehký dech. Jas.

V podsvětí dusno je,
ale dýchá duše,
ticho vnímajíc a chlad,
když krev paměť
jí rozproudí a tím život.
Vampýři jsme, lační krve.

A nás? Kdo saje nás?

Lidské jsou zdroje,
lidský je kapitál.
Co ještě je lidské?
Mnoho, jen člověk ne.

Báječné velestroje oblažují
báječné velelidi, jimž
prý náleží vše a
na vše nárok prý mají.

Pro hluk slyšet není
vlastního srdce tlukot
ani prosba v očích těch,
kdo skutečně potřebují.

*

Pravil Bezejmenný:

Ruka-li jedno je s mečem,
i stéblo trávy je zbraní
a na deset zaútočíš kroků.

V srdci je-li meč,
s prázdnýma rukama
na sto neporazitelný budeš kroků.

V mysli však je-li meč,
ani v ruce, ani v srdci,
meč zmizí i šermíř,
skončí rozkol, válka,
zabíjení, zlo.

Nejlepší šermíř skončil boj.

A nejlepší básník?

xi.-xii. ix. mmiii

Pars altera

Luna svitem svým smutným
milence vábí.

Luna září svou tklivou
k dotekům ponouká.
Luna leskem svým matným
smrt k životu probouzí.

Prastará naplňuje se sudba,
pro kterou rodíme se
a díky níž skonáme všichni.
Životy dáváme, sami odňati.
Temná skrz nás vzývá se síla,
jíž odpírat lze stěží.

Nejlépe nenarodit se vůbec.

Chladem zebe tma,
když kolébka luny září nocí
a prázdnotou místnost
bledým plní svitem.
Pak vzpomínky jako důtkami šlehají.
Vina a hanba opodál v koutě se choulí.

Nevíš, co tvým zaklíná se žitím,
v ústech květ mlčení,
na srdci pochybnost,
v mysli lítost a zmar.
Luna mlčky přikyvuje,
své mhouříc oko.

Žádost do noci křičí
a ozvěnou tvůj je jí úsměv.
V mysli polibek, na srdci smutek,

dech vůní se tají, kterou
tvá zanechala nepřítomnost.
Marně na déšť čekáš,
jenž naši smyl by smůlu.

Mezitím kohosi jiného zdá se ti sen,
jenž dobrý snad byl.
Slova jsou pouhými slovy,
o to víc však bolí,
vyslovit-li máš, co chceš,
o čem víš však, že nesmíš.

Strach není to, spíš lítost.

*

Hlubina.

Temnota. Vlhko. Žár.

Oko uchopí tvou chuť.
Oko krve slyší nářek.
Oko hlubinu žvýká.
Oko temnotu saje.
Oko žářem se brodí.
Oko vlhkem se směje.
Hlubina očima křičí.
Hlubina přičetnost bere
a oharky vyplivne studu,
jež na odhalená dopadnou záda.

Tiše nařiká krev,
která dávno bránit se přestala.
Žár. Vlhkost. Temnota.

Hlubina.

Smrt k životu vzbouzí.
Luna smrti je předzvěstí.
Oči tvé lesknou se smrtí.
Oči tvé smrtí voní.
Krev smrtí nařiká.
Na zádech jizvy máš smrti
od nehtů tvých očí,
které pohlédnout se stydí:

do hlubiny.
xii. xii. mmiii

Na poušti svých pocitů
za žádný skrýt nelze se stín,
leda za mlčení studu.
Každý pocit ithyfallicky
prázdnotou ční a
do nitra křičí, kde burcuje krev,
aby rychleji očima těkala.
Bezbřeze svírá mlčení tam,
kde dotýkat by ses chtěl.
Hluboko. Hluboko.

Hluboko.

*

Přes hradbu světla klopýtá soumrak,
aby na nejhorší tě připravil -
na noc, jež lítost vzbouzí a smutek,
které ostnem jsou v mysli,
jež mezi závějemi únavy zběsile kvapí,
protože tělo opozdívá se
v posledním paprsku žádosti.

Dnes ještě ne, jindy. Ani tehdy ne.
Čas do naha své svléká nehty,
jimiž jako po skle vzpomínky drásá.
Dnes ještě ne, jindy - ani tehdy ne.
Čas předčasně těká
a my skočíme mu na to.

Ještě na čas nebyl ten správný čas.
xv. xii. mmiii

Ztišil se den.

Jen lehce - jak kostmi -
vítr třese listím,
jež na obnažených
zapomnělo se větvích.

V nitro vše obrací zima,
kde semknutěji nad ohněm
vlastních ohříváme se tužeb,
které dýmem nevyplnění
v očích štípou, až slzy vyrážejí.

Trochu později, později než obvykle,
dostavuje se ozvěna
z druhé strany nás samých,
odtud, kde k sobě
příliš se neznáme.

Se sněhem i nejistota odtává,
zda chceš to, o čem nevíš,
zda nutné je, či hanebné.
S tajícím sněhem vlhne kůže,
která na světlo se drolí,
aby tvého oka závan
do tvých rozfoukal ji hlubin.

Ta dálka blíže je než dotyk snu,
ve kterém mlčení o sebe se tříští
a prázdnoty ostří se hrany.
Až zazní oči, až zavoní dotyk,
až vlahé zažehne se plynutí hlubiny,
snad splynou barvy,
snad stínit si přestaneme,
snad budeme věční.

Až smrt k životu se probudí.
V očích tvých.
V hlubině.
Pod sněhem, pod kůží.
Nařikající krev k očím má daleko,
stejně jako k věčnosti čas.

Na které straně k sobě se znáš?

*

Jeden, jen jediný okamžik
celou nesčetnost vyváží chvíl,
jež neznamení nic,
v nichž bez významu toneme.

Jen jediný dotek,
jen jediný pohled
světla se dotýká napříč tmou,
kterou vlastní vrhá nitro
v neznalosti toho, co nastává.

Jako vždy, mysl pozadu je
a diví se, kam to dospěla.
Nikomu nepatří nic,
na nic nárok nemáme.
Tak proč tolik neklidu?

Dlaň natáhneš a co nahmatáš,
jen ticho je, prázdnota a chlad.

Ale ta vůně zůstává.
Vůně nepřítomnosti,
která pokoj ti bere
a plamen rozfoukává
z popela vlastního strachu.

Anebo lítosti?

K lepšímu se obracíš pro radu,
jenž nehledí si tě
a Nebe mu přikrývá,
lůžkem Země,
luna a stín druhy v opilosti.
Nejspíše vysmál by se ti,
jako ty sám sobě se směješ.

Ale dlouho nebylo to tak dobré!

*

Odstup ze světla,
ať vidíš, kdo promlouvá to.

Světlo, světlo.
Světlo!

Jako bychom byli hmyz,
jenž za světlem se plazí,
naprosto nevědouce proč,
dokud nespálíme se a neoslepíme.

V jeskyni zda bezpečněji není?
Kdo však na světlo nás vleče?
Kdo neptá se a žádost vzbouzí?
Co za jediný dotyk bys dal,
jenž světlo nepotřebuje ani tmu.

Mlčíme v dotecích,
jelikož příliš jsme mluvili.
Protože temné
dotýkáme se hlubiny.

O nás nešlo nikdy.
xvii. xii. mmiii

Slova zadrž.

Nic platná nejsou.
Uprostřed davů
osamoceni jdeme
a *na nic* nevymluvíme se.

Proč naživu jsi,
stále se tážeš a marně hledáš.
Jen poddat se a nechat se nést
přítmím času, na který
všechno lze svést.

A hlavně nebásni!

xx. xii. mmiii

Jako led

pod rukama taješ
utkanýma ze světla.

Tlukotu svých nasloucháš očí
a z údivu nevyházíš,
že potkalo tě, v cos nedoufal.

Nejhorším pro smrtelníky
naděje je zlem, bez ní však
ještě horší by to bylo.

Žádostí ojiněná mysl zmateněji
v tvých víček skrýt snaží se stínu,
pod nimiž ticho se usmívá
a věčnost mezi prsty si drolí,
aby přes úsvit naší dálky
rozhodilo ji ke zděšení těla,
které to ještě nečekalo
a zdržovalo se spánkem.

Zatím v obratech vlahosti,
místo v ohni obratech se ztrácíš,
snad ale nutnosti v díle pomáháš.

Již pod sebou toneš,
protože v rukách ztrácíš se
utkaných ze světla,
jež tvou živí se vlhkostí,
která v ostré tvrdne hrany vůně,
zářivěji aby chvěla se ti víčka,
pod nimiž pro dva není místo,
tak jeden z nás vzdálit se musí.

Drž se, ať nejsi to ty.

Svíta totiž.

*

V troskách je obloha,
když den pokradmu se vymyká,
aniž by co řekl.
Výše ční světlo,
které vzdát ještě to nechce.

Vzdáleněji ozývá se zima,
jež cestu nedokáže si najít,
aby mrazivěji v nitru
rozhostila se barev,
které osamoceněji
svou okukují tesknotu a diví se,
zda skutečně to jsou ony.

Letos nějak nevejde se
mezi včerejší předtuchu
a dnešní vystřízlivění
ani za mák radosti,
co naplat však, když
soumrak lampu již zažehl tmy,
která světlo špiní a do naha svléká.

Jaké mezi nohama
nahé světlo pohlaví má,
když tma na ně závratněji se sápe
rukama obarvenýma slzami
všech samotářů, již nemají
než okousané nehty hvězd,
aby z jejich potěšili se rozkoše?

Pot soumraku vzrušeněji
zpoza stínů čpí věcí
a lakotu ostří své touhy,
tvé aby na cáry rozřezal sny,
z nichž nový vykrvácí úsvit,

který prosebnýma očima
krev setře z paměti,
v níž tvé kadeře
bezmocnějšími jsou pouty
zadržávajícími se do kůže,
jež dech tají, aby nevyplašila tě.

Mezi dvěma nádechy
celá stře se věčnost,
na niž příliš jsme pomalí,
byť v hlubině *jen na dotek*
jsme blízko, ale *stejně ne dost*.

A je věčnost jen *jiným*
způsobem smrti.

*

Ticho tak nesmírné,
že padající vločka
o jeho skřípe stěny.

Sníh hebký je jako tvůj úsměv
a v každé vločce tající na tváři
cítit je polibek.

xxii. xii. mmiii

Jsi snůh.

Jakmile dopadneš,
okamžitě jako vločka mizíš,
ačkoliv všude kolem plno tě je.

Sluneční paprsky tvými jsou polibky
a jediným označením pro tento den
je tvé jméno.....

xxiii. xii. mmiii

Luna do nočních halí se oblak
jako to z ňadra, co do úst lze vzít.
Popel kolem sebe sype mlhy,
ale stopy hltavým zalévá svitem,
které do sněhu roztoužený vpálí krok.

Trýznivěji žiješ,
jakmile svůj završil jsi osud a
minulost za bezčasí vyměnil's.
Ne, nezemřeli jsme,
jen špatně jsme pohřbeni.

Kdo *proním je z posledních*,
na ty následující
spolehnout se může.
Avšak *poslední z proních*
oporu v nikom nemá a
osamoceněji za stíny se otáčí
a hádá, jakou barvou
jejich rozkvétá pohlaví.

Do půlkruhu složený večer
v koutě potichu cosi si mumlá,
ale nadávat na světlo nepřestane.

Vejde se na jazyk luna?
Co z ňadra do úst se vejde?

*

Zbytečná slova

na líce se lepí,
která v plamenech leží
včerejšího snu.

Tiše! *Kdo* mluví?

Kdo do žeber duši dloube,
aby vzpřímeněji slyšela,
co slyšet nechce?

Ospaleji však polštář
přetáhne si ticha a
pod pokrývku vpluje únavy,
kterou pod stromeček
od těla dostala, prý aby
bližší navzájem si byly.

Ale *kdo* mluví?

Z podpaždí tmy
palčivější žádostí to čpí,
která marně však
zamlčet se snaží,
že stud barvou je očí tvé duše,
v nichž smrt v život se probouzí.

Okovy tvých rukou
každé uhranou oko,
každé zvlášť a každé jinak,
a ve vlasech řinčí
a na záda píše prosbu,
ať tato nekončí noc.

Ať tato nekončí noc.

*

Jako led taje tělo.
Jako míza vzlíná duše.
Mezi tím kdesi plápoláš.

Zachyť se čeho chceš,
ale přede mnou zakřič,
ať víme, že jsme:

že není to sen!
xxvii. xii. mmiii

Ve snu sněží.

Zima na okna
prstem maluje mrazu,
jenž nejistot předzvěstí je
schoulených v klubku příštího roku.

Slova
větrem doteků
přerývaným jsou pískem
na poušti tvého těla.
Barev, jež nevydrží nic
a hned mizí, kupí se z nich duny.

Polibek jasně *jako hvězda*
plane nocí: *nedosažitelně*.

Sněží ve snu.

Nejchladnější hodina
před úsvitem nastává,
jakmile vykrvácela tma
a žádost ještě nerozžehla se světla,
které po kolena
v závějích brodí se spánku,
pevnější aby nahmatalo mysl,
s níž vždy větší je potíže,
protože stále je proti.

Na rubu toho snu,
v němž stále sněží,
tvé ruce jizvy zacelují
přílišným zanechané studem,
jenž v sebelítosti bezpečněji se cítí.

Lépe kdy bude?
Lépe *zda* bude?

Sněží.

Byť ve snu jen.
ii. i. mmiv

Svíčka za nás roní slzy,
děšť za okny vzpomínky smývá.
Hodiny tikotem rány do ticha zasazují,
únavou mysl do jímky stéká těla,
vždy ochotného k čemusi hanebnému.

Kůži-li sedřeš,
další jen odkryješ povrch
a krví uniká žití, slzami, potem
i tím, pro co slušný není název,
čemu rozumí však každý.

Život hnusná, zlá je věc.

Sveřeněji se cítíš,
jakmile past nastražíš hlubině,
která pohled má šelmy.
Medusa, jež v kámen tě proměňuje.
Luny odvrácená tvář.

Již to víš.
xiii. i. mmiv

Slunce pro všechny
bez rozdílu září,
nic pro sebe jen nemůže
jeho nárokovat si svit.

Nic nevlastníme.
Pouze procházíme tudy.
Vše, co učinit máme, je
naučit se opouštět---
*

Temno je v tobě

a prázdno, jež musí být,
aby světlo těch,
již ho mají,
šířit se mohlo.

Co naplat, že bezmoc
sůl do očí sype,
takže pálí každý pohled
a i to dobré tone v slzách.
Nestará se osud o nás,
vůbec se nestará.

Do iluze probudíš-li se,
poznáš, že není nic mimo ni.
Pak přitakat jí, nebo
zlomit se musíš.

Obojí děsné je
jako vzrušit ženu
a *bez polibku*
odejít ji nechat.

Toto není tvůj spor.
Či však?

*

Na zasněženém obzoru

obydlí jako ovčí stádo
k sobě v mrazu se choulí,
jenž na tváře znamení vypaluje tmy.

Hodiny mele mlýn smrti,
chléb bude tesknoty,
který ztuhlou zapijeme krví zimy,
jen co čepel luny žíly přeřeže noci
a řinoucími rozehřejeme ji sny.

*

Je voda.

Je skála, o niž se tříští.

Je šelma.

Je lovec, jenž z kůže ji stáhne
a žhavou přes sebe přehodí.

Je oslepující světlo.

Je žadonící hlubina.

Je žár, který plamenem uhasíš.

Je bezmoc napospas vydaná.

Je údů tíha, když dech se tratí.

Je sen.

Jsou jako voda.

O co se tříští?

xxiv. i. mmiv

Tichá jsou slova jako luny svit.
Prostá jsou slova jako věci mlčení.
Teskná jsou slova jako bez tebe noc.

Prší-li, s řas krůpěj
kane ti úplňku:
komu do náruče?

Cesta-li schází zpět,
vpřed třeba se řídit:
do tebe hluboko,
kde věčného cosi
ostří zkříží s mdlobou těla,
které na čas vymlouvá se,
jenž v očích tvých
jako vosk odtává
a v souvěčnou tuhne žádost,
které nesnadno odoláváš.

Dokud mlčeli jsme ve světle,
pohledem vraceli se k sobě,
plíživost neznali jsme
silnější noci, v níž
bezradněji zrak klopíme
před vzájemným dotekem,
jenž plamenem uhasí oheň.
Dokud křičeli jsme tmou,
nic nepostrádali jsme,
vyjma sebe navzájem.

Nyní již víš to;
k čemu však, jestliže
neodvratněji k sobě spějeme,
aniž za sebe vidíme?

Strach z lící vytratil se,
co na jeho místo,
nevíš, nechceš ani.
Rozšířené však
prozradí tě zorničky.
v. ii. mmiv

Tertia pars

V tichém domě

minulost tě dohání.
Skrýt není se zač,
když věci s rukama v kapsách
od tebe se kloní a čekají pouze,
co dál bude se dít.

Ve vzduchu jarem se to hemží,
byť nechce to zima ještě vzdát.
Barvy Země stydí se špínou a
koupel vyhlíží slunce, jež
zmateněji mezi oblaky mívá.

V tichém domě
budoucnost tě straší.

Na odpověď čekáš stále,
s níž rady si nevíš.
Pošetilost vnímáš,
jako po smrti duše
temnotu, ticho a chlad.
Minulost dohnala tě
a budoucnost děsí:
kde mezi nimi a *jaká*
je přítomnost?

Čekání. Bezradnost.
Pošetilost. V tichém domě.

Málo k tomu,
aby žití bylo ospravedlněno.

Příliš k tomu,
smrt aby byla snadná.

Pro pár žijeme chvíl,
které stálými označit
musíme jmény:
toto je dům, toto žena,
toto je štěstí, toto bolest.
Záleží na každém asi tak,
jako na vločce sněhu,
jež patrná je na okamžik,
jen aby roztála a ztratila se.
A tak bohy si vymýšlíme
či osud, jemuž spílat lze snadno
a na který vymluvit se dá,
kdykoliv minulost dohání nás
a budoucnost děsí v tichém domě.

*

Kosi, mnichové zahrad,
modlí se a pracují za nás,
již v tolikerém chvatu
sami sotva známe sebe,
o druhých nemluvě.

Roky počítáme a dny
rozleptané v *má-dáti, dal.*
Účty vyžadujeme a skládáme,
v nicotnostech se rozplývajíce,
které za boží téměř máme hlas.
Množstvím omámeni nevíme,
co dobré je a zlé,
jedno zaměňující za druhé,
vždy podle potřeby.

Že mimo dobro jsme i zlo,
kdopak ví?

*

Čas na hromadu sesypaný
tvou vydá podobu,
již pohromadě pár drží věci,
o něž ve svém zavadil plynutí,
na nichž lepkavá ulpěla krev
okamžiků, jejichž kořeny
větví se údy a tělo plní
šuměním, rozkladem a horkem,
které v očích zachytává se druhých
a tříbí v ušlechtilost citu
a hanebnost žádosti, již
na hnojiště vysypeme svědomí,
z něhož myriády rojí se
ovádů výčitek trýznících mysl,
jež kdesi na dně je hromady,
kterou sesypal dohromady čas,
tvou aby podobu vydal.

*

Vše je vykoupeno.

Být ušlechtilý a dobrý
je neskonale drahé,
nákladné, nerentabilní.
Kdo dnes si to může dovolit?
Jistě ne ti, již na to mají.

Avšak dostatečně
nejsme ani chudí,
nepostrádáme-li vše
vyjma toho, co je nezbytné.
Jak lze být dobrý,
když vše je tolik drahé?

Vše je oceněno,
vše znicotněno,
vše dá se koupit.
Jsme otroci a děvky
v hypermarketu
tak zvané skutečnosti.
Kdo nebere, je hlupák
a skončí zle.
Jelikož:

Vše je střeženo.

Neunikne nikdo skládání účtů
a běda, zjistí-li se,
že nadarmo žijeme.
Nic nemá smysl,
a tak *předstírá se,*
že vše - těch nicotností! - smysl má
a že smí a musí se vše,
jen aby to bylo.

Život postrádá střed,
rozptyluje se do neurčita
neschopen koncentrace,
jež jeho byla by smrtí.
Nelze *nechtít*, musíme
aspoň to *Nic* chtít.
V těkání promarníme čas
a domníváme se být blažení.

Běda nám, živým neživým!
xiv. ii. mmiv

V co vstupuješ,
když polibky uzel
rozšněroval jsi smrti?

Stín vrhaný tvými řasami
hrouží do sebe tišší bolest,
jež ze studu klopí oči,
že ublížit musí, když nechce,
protože tolik je to krásné.

Žádný osud!
Pouze to, co sami učiníme.

Znamení nehleď,
jež jasnou promlouvají řečí
a odvrátit tě hodlají
od pádu do výšky,
která dech bere
a kůži sežehává.

Kde odvahu bereš osudu se vzpírat?
Svým vzepřením pouze jej naplníš.
Král Oidipús *měl jistě* jedno oko navíc.
xix. ii. mmiv

Co činit musíme,
z tohoto abychom
naživou vyšli světa?

V jeho přehrabovat se odpadcích,
s jeho pelešit se zrudami,
k jeho hlásit se lžím.

Svět zlé, hnusné je místo.
Na tom si stojíš.

Za třicet stříbrných požitků
kolikrát sebe jsi již zradil?

Ještě si na tom stojíš?
xxi. ii. mmiv

Provlhlá kůra stromů

soumračným halí se oparem,
za svou stydíc se hrubost.
Maskami klame život a předstíráním,
které nezbytně *k přežití potřebujeme*;
mnohdy ještě více předstíráme
než sám život, o krapek víc....
To převahu nám zjedná
a alibi k tomu, že
sobě ubližujeme a ostatním.
Těm především.
xxii. ii. mmiv

Tichý sníh krajinu halí.
Křiklavější tělo halí polibky,
jež rozšířenými mlčí zorničkami
a žhavěji mluví dechem, než vytratí se.

Zima svůj vrhá stín do zahrad,
v nichž mysl pašije prožívá
a pod důtkami krvácí vášně,
která trnovou nasazuje jí
korunu smutku z nevyplněného,
tolik palčivého snu,
jenž nejzazší je tvou iluzí.

Smích i pláč nenarozených
v uších ti zní,
chlad obestírá tě
všech nezemřelých smrtí,
které odvrácená sbírá tvář luny,
aby do spánku šeptala ti
slova a touhy nepřipuštěných.
Bradavky hvězd po kapkách
noc skrání světlem, jež
jako dotek hlubiny mrazí.

Více.

Celá tvá obnažuje se pošetilost,
větší probouzí bezmoc a vztek.
Lítost? Stud? Výčitky?
Více.

Je méně?

*

Sled,

nekonečný sled.

Omnis cellula a cellula.

Myšlenky stejně vznikají v mysli,
jako v žaludku šťávy, v ledvinách moč.

Nekonečnou je život chemickou reakcí.

Jaký smysl má po smyslu se ptát?

xxix. ii. mmiv

Jediné stačí slovo,
ze snu aby skutečnost se stala.
Anebo noční můra?
Osud bere si, co jeho je.

Žádný osud,
pouze to, co sami učiníme?

Do mysli sněží,
tělo obestírá chlad.
Počasím to však není.

Smrti již jsi čelil:
co je však *toto*?
Není pozdě se ptát?
Není na život brzy?
Třeba nezačal ještě!

*[Jak hloupě to zní.... S ničím
nesrovnávej to dřívějším.
Kam tvá zavedla tě moudrost?
Kde je?
Kde?
To není jako choroba v dětství,
kdy jistý mohl sis být,
že postarají se o tebe.
Najednou zcela jsi sám.
Nemáš již a
nemáš ještě.
S ničím nesrovnávej to.
Co nadchází, tušíš pouze.
Že vše pouhým je snem?
Že tolik rozlišené je všechno?
Kde a jaké je pak bdění?
Jak hloupě to zní...]*

Mezi puchýřovitými mraky
naběhlými hnisem zimy
blankyt prosvítá bezčasně,
v němž koupají se bohové,
jenž leskem jejich je očí,
závanem zanechaným jejich šatem,
když kolem nás minuli,
aniž povšimli bychom si jich.

Bůh smrt přináší smrtelníkům,
od ní aby je oprostil.

iii. iii. mmiv

Slunce svých paprsků jazykem
koruny olizuje stromů,
jež procítat počínají.

Na tebe svůj přenáší chlad,
který v nitru mízu jim poutal
a žít počínají.

A ty?
vi. iii. mmiv

Minulost zachránil jsi,
abys budoucnost ztratil
a přítomnost zabil.

Tvrdý jako kámen.
Chladný jako sníh.
Hořký jako slzy.

Jako polibek na rozloučenou.

V tomto jsou *pouze poražení*.

ix. iii. mmiv

Nenávist.

Hořká. Krutá. Hluboká nenávist.

Selhání.

Drsné. Bolestivé. Trýznivé selhání.

Výsměch.

Drtivý. Ostrý. Palčivý výsměch.

Jednou domníval ses,
že skvostného cosi
tvůj vykoupit mohlo by život,
který ubohostí sám pohřbíval sebe,
zatímco o to opovržlivější
odhalila se pošetilost.
Vše dobré, oč usiloval jsi,
v opak se obrací.

*Té síly jsi díl,
jež dobro chtěc,
vždy zlo vykoná.*

Nemá smysl v tomto
chtít světě být dobrý,
o ušlechtilého cosi usilovat.
Málo jsi bezcharakterní,
málo jsi bezohledný,
málo jsi svině.
A pak, když
nejsi prohnílý hnusem zla,
jakmile cosi, jež zlu se podobá,
vykonáš, o to silněji se to skví,
o to větší vzbudí to rozruch
a větší na tvou
pohrdání sesype se hlavu.

Děvka, když determinována je
chlípností a zrudností,
nikdo si toho nevšímá.
Panna však, když
ne zcela svou vinou
náhodou je svedena,
trest trpí děsivý,
bolest trudnou,
zavržení ohavné,
výsměch teskný,
odpor drásavý.

Proč?

*Nenávidí zrudý cokoliv ušlechtilého
a přejí tomu jen větší hnus a bolest,
než čím samy strádají.*

Probud' se, bídáku!
Probud' !!

Pro smích-li jsi, budiž.
Co na tom, jestliže
skrz prsty dívají se na tebe ti,
již za plivanec nestojí ani za ránu.
Příliš namysli máš věcí.

Žádná mysl!

Žádná mysl.
xiii. iii. mmiv
